

ma lähhakstn, külla ei olle ka kuigi kaugel
ennam, ja küllakubja jurest juhhatab teid ig-
gaüks senna, kuhho minna teid olleksin wi-
nud — Jummal aitko teid ja mind!

Münd olli Dio ja Rein jálle üksi, ja Dio
üles: kes isse häädas, tunneb fa teise wae-
wa — ei Laur pakkund wanfrit, et ta kül
seddasamma teed aias, ja se naene tulli om-
masti minnemissest taggas, meid saatma —
Eel hea pölli kā, mis se helsib teistest. Siis
üles Rein: Jummal tännatud, meie elio
olli tännini kül römus ello, agga kelle häd-
dalissest olleme meie ennast lahti löpud? ja
seddasamma naest, kes nüüd fiddur, ollen
ma tunnud kui ta terive ja prisik olli, ja
sesamma helsde meel juhhatas temina sündamet
issa; kes temma vasto nuttis, selle seltst-
mehheks ta kohhe jái, kui ta muud abbi ei
voinud anda — agga ehet praego ei panne
ükski temma ennese hädda tähhelse. Menda
jutto aiades katsusid nemimad läbbi metsa
heimatoormast mōda sada. Agga selle foorma
perremees kutsus Reinut ennesele abiks, man-

erit parrandama, ja Rein vastas, nago
kuriaga: ma ollen isse abbita! Eest, seit
naesest rákides, tulli ta mele, kui mittoford
need temimastgi tagganend, kellele ta head
teind, ja se ligutas temima werd. Siis üles
Dio jálle: vi, vi, Rein! dige praego nomi-
sid mind, ja nüüd teed isse patto, já seia
aitma, ma lähhan lapsega eel — küllas mind
issa fätte saad. Ja Rein vastas: anna
andeks! ja läks aitma. Menda viendab mag-
ga abbi-ello rahwas teine teise efsäni, ja se
kallis sanna: anna andeks leppib ned
issa árra. Abbisafad, kes teie agga kuri
tehhes ühhes nous ollete, noudke taffa Dio ja
Reino meelt — soendage ommad sündamed
nende armastusse tulle áres! siis teie kowwa
meel jáab pehmeks, enne kui põrgo tulluke
sedda weel kowweimaks fedab. Agga selle
tee-raia liggi, mis Dio messast läbbi piddi
minnema, olli ühhe sure Eitroi warjul üks
wannahalli peaga mees istumas, — se laulis:

Raske sin on ello te,
Siiski rödim on taewa minnata!